

Arrest

nr. 309 972 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ZANDWEGHE
Natiënlaan 44/1.1
8300 KNOKE-HEIST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt door de politiediensten op 12 oktober 2023 op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging van naam en zwartwerk.

Op 13 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Ook op 13 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 12/10/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*Naam : U. (...)
voornaam : P. (...)
geboortedatum : (...) 1986
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Nigeria*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/10/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 12/10/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam en zwartwerk (PV opgesteld van Sociale inspectie)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij zegt dat hij iemand heeft die hij net ontmoet heeft maar hij geeft niet meer details. Betrokkene verklaart dat hij geen familie in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in zijn synthesesmemorie in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"17. De DVZ heeft op basis van art. 74/11, §1 tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, te weten dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Het betreft het maximum en dat zonder dat verzoeker hierin gehoord is.

18. In voorkomend geval zou men begrepen hebben dat verzoeker op een perfect legale wijze naar Europa is gekomen en in België een vast verblijf heeft.

Er werd ten andere opgave gedaan van zijn adres om zijn spullen op te halen.

19. Ondertussen werd verzoeker aanvullend verhoord (stuk 5) nu effectief blijkt dat er wel wat meer aan de hand is.

20. De DVZ heeft dat niet gedaan en dat los van het feit dat de wettelijkheid van de genomen maatregel niet betwist wordt.

Er wordt met andere woorden niet betwist dat de DVZ een inreisverbod kon nemen.

21. Er wordt wél betwist dat die proportioneel is en er dienaangaande geen individueel onderzoek werd gedaan.

Nochtans erkent verweerder dat dit wel degelijk aan de orde is:

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat dat men rekening houdt met " alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St.. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/ 001/23).

22. Verzoeker werd zonder meer de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

De verwijzing dat in bepaalde gevallen de termijn tot 5 jaar of zelfs meer kan worden gebracht is in casu niet dienend nu de beslissing wel degelijk werd genomen op basis van art. 74/11, §1 tweede lid Vreemdelingenwet.

In deze is er geen sprake van fraude teneinde toegelaten te worden tot verblijf of een nephuwelijk (art. 74/11, §1 derde lid Vreemdelingenwet) of een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid (art. 74/11, §1 vierde lid Vreemdelingenwet).

Binnen het kader waarin het inreisverbod werd opgelegd werd dus zonder meer geopteerd voor de maximumtermijn en blijkt dat individueel onderzoek is gebeurd.

Immers zou zoals gesteld blijken dat er wat meer aan de hand is en dat is ondertussen ook gebleken.

23. Waar de beslissing vermeld dat een en ander proportioneel is dat dus niet zo. Evenmin is de bestreden beslissing zorgvuldig te noemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Alhoewel er duidelijk indicies waren, dat er wel wat meer aan de hand was, werd dit niet verder onderzocht, laat staan er rekening mee gehouden.

Dergelijke handelwijze kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

24. Evenmin werd er in deze redelijk gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 September 1999, nr. 82.301).

25. De DVZ stelt dat er sprake is van aanmatiging van naam en zwartwerk.

Op die manier wordt zagezegd ondersteld dat verzoeker 'geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dus zou (mede in het belang van immigratiecontrole) een inreisverbod van 3 jaar proportioneel moeten zijn.

Er wordt met andere woorden wel erg snel en makkelijk op de feiten vooruitgegaan.

26. Verzoeker is nochtans op perfect legale wijze naar Europa gekomen, had een vast verblijf en werk in België.

Wat meer is, hij komt perfect in aanmerking voor een gecombineerde vergunning en verzoeker zou in voorkomend geval zonder meer aan de slag kunnen bij de werkgever waar hij ten andere aan het werk werd gevonden, te weten (...).

27. Het mag dan zo zijn dat omwille van professionele redenen het inreisverbod opgeheven kan worden, maar dat kan maar na 2/3 van de te doorlopen tijd (art. 74/12 §2, tweede lid).

Dat betekent in casu pas na 2 jaar.

Dat is totaal onredelijk.

28. Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Om na te gaan of het bestuurde grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen allé redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

29. Zo verzoeker terugkeert naar België zal dat, net zoals eerder voor Frankrijk het geval was, volstrekt legaal zijn.

Er is dan ook geen nood voor een reisverbod, laat staan één van 3 jaar.

Een maximumtermijn van 6 tot 9 maanden met een maximum van 1 jaar lijkt alvast veel redelijker.

Per slot van rekening is de doorlooptijd voor een gecombineerde vergunning 2 à 3 maanden.

Toelating tot arbeid - Onbepaalde duur
o Dien uw aanvraag tijdig in

De Dienst Economische Migratie kent momenteel een grote toevloed aan aanvragen, de doorlooptijd kan tot 2 à 3 maanden oplopen. Dien uw aanvraag daarom tijdig in. Indicatie behandelzeiten toelating tot arbeid

Werkt en woont u al langere tijd in België? Dan komt u misschien in aanmerking voor een gecombineerde vergunning van onbepaalde duur. Daarmee kunt u als buitenlandse werknemer om het even welk beroep uitoefenen bij om het even welke werkgever.

Waar het verzoeker menens is om op een legale manier in België te verblijven en te werken krijgt hij op die manier de kans zich te conformeren.

Met andere woorden zit verzoeker in voorkomend geval een tijdje op de blaren, maar wordt hem geen toekomstperspectief ontnomen.

30. De vernietiging van de bestreden beslissing wordt dan ook gevorderd wegens schending van de hogergenoemde beginselen.”

2.2 Aan verzoeker wordt, met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een inreisverbod voor drie jaar opgelegd omdat in de verwijderingsbeslissing van 13 oktober 2023 – waartegen verzoeker geen beroep heeft ingesteld – geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoeker voert in zijn synthesememorie uitdrukkelijk aan dat niet wordt betwist dat verweerder op grond van deze bepaling kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker bekritiseert echter dat een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar *in casu* disproportioneel is. In die zin voert hij dan ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, in het licht waarvan de aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht, luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betoogt dat voor de maximumtermijn van drie jaar wordt geopteerd zonder dat hij hieromtrent werd gehoord. Hij benadrukt dat hij op legale wijze naar Europa is gekomen, namelijk met een visum voor Frankrijk, en in België een vaste verblijfplaats heeft. Verzoeker stelt dat hij door de politiediensten bijkomend werd gehoord op 23 oktober 2023, waarna is gebleken *“dat er wel wat meer aan de hand is”*. Hij meent dat *“alhoewel er duidelijk indiciën waren dat er wel wat meer aan de hand was”*, dit niet verder werd onderzocht door verweerder waardoor hij er evenmin rekening mee heeft gehouden. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat er sprake is van aanmatiging van naam en zwartwerk, stelt verzoeker dat er wel erg snel en makkelijk op de feiten vooruitgelopen wordt. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij perfect in aanmerking komt voor een gecombineerde vergunning. Hij zou zonder meer aan de slag kunnen gaan bij zijn werkgever waar hij aan het werk werd gevonden. Dat verweerder dan ook een inreisverbod met een duurtijd van drie jaar oplegt, acht verzoeker totaal onredelijk. Volgens verzoeker is er geen nood voor een inreisverbod. Een inreisverbod van zes tot negen maanden, maximaal één jaar, lijkt hem veel redelijker.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duurtijd van het inreisverbod, met name drie jaar, het volgende gemotiveerd:

“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 12/10/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanmatiging naam en zwartwerk (PV opgesteld van Sociale inspectie)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Hij zegt dat hij iemand heeft die hij net ontmoet heeft maar hij geeft niet meer details. Betrokkene verklaart dat hij geen familie in België heeft. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Hieruit blijkt dat verweerder voor een inreisverbod voor drie jaar heeft gekozen omwille van het feit dat verzoeker door de politiediensten op heterdaad werd betrapt op feiten van aanmatiging van naam en zwartwerk. Gelet op het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden gesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder stelt vast dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde reeds te schaden. Daarnaast wijst verweerder nog op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (cf. RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder expliciet motiveert waarom *in casu* een inreisverbod voor drie jaar proportioneel is. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in wezen niet betwist. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad werd betrapt op feiten van aanmatiging van naam en zwartwerk. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn synthesesmemorie een afschrift van het proces-verbaal van verhoor door de Vlaamse sociale inspectie van 23 oktober 2023 voegt. Hoewel dit document dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, kan alsnog dienstig worden opgemerkt dat uit dit document evenmin blijkt dat verzoeker de vaststellingen van de politie betwist. Verzoeker voert enkel aan *"dat er wel wat meer aan de hand was"*, doch hij concretiseert op geen enkele wijze wat hij hiermee precies bedoelt. Verzoeker toont met een dergelijk vaag betoog niet aan welke specifieke omstandigheden hij hiermee bedoelt, waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom verweerder kiest voor een duurtijd van drie jaar en waarom deze duurtijd proportioneel is. Verzoeker betwist niet dat de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen, pertinent zijn ten aanzien van het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod. Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat nergens uit de Vreemdelingenwet blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing concreet zou moeten motiveren waarom hij niet voor een kortere duurtijd opteert. De omstandigheid dat verzoeker een inreisverbod van 6 maanden tot 1 jaar *in casu "veel redelijker"* acht, doet op zich geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoeker bekritiseert dat hij niet werd gehoord omtrent de duurtijd van het opgelegde inreisverbod, lijkt hij een schending van het hoorrecht te willen aanvoeren. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een

algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (*cf.* HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat hij werd gehoord door de politie van Gent op 12 oktober 2023 en dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met zijn verklaringen. Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, waarin zich een afschrift van het administratief rapport van 12 oktober 2023 bevindt. Uit dit administratief rapport blijkt dat verzoeker inderdaad door de politiediensten werd gehoord in verband met zijn aankomst en verblijf in België; zijn werkzaamheden in België; zijn verblijfshistoriek in andere Europese lidstaten; zijn medische toestand en zijn familie- en gezinsleven. Er werd aan verzoeker op 12 oktober 2023 een formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling afgeleverd, hetgeen hij heeft ingevuld en ondertekend. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Tenslotte bekritiseert verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een vaste verblijfplaats en vaste job heeft in België; dat hij de Europese Unie op legale wijze is binnengekomen met een visum voor Frankrijk; noch met het feit dat hij perfect in aanmerking zou komen voor een gecombineerde vergunning om op die manier legaal in het Rijk te kunnen verblijven en werken.

De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek kan laten gelden. Hij zet niet uiteen op welke wijze deze elementen een invloed zouden kunnen hebben op de besluitvormingsprocedure van verweerder. Het gegeven dat verzoeker de Europese Unie op legale wijze is binnengekomen – informatie dewelke bovendien niet bekend was bij verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er in ieder geval geen rekening mee kan worden gehouden – doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing, namelijk dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden waardoor een inreisverbod van drie jaar *in casu* proportioneel is. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat hij een vaste verblijfplaats en een vaste job in België heeft, alsook dat hij perfect in aanmerking zou komen voor een gecombineerde vergunning. Er wordt niet aangetoond op welke manier deze elementen verhinderen dat de bestreden beslissing had mogen worden genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, noch van het hoorrecht, wordt aangetoond.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN